

**BAHRI
MYFTARI**

Maturantët

dramë

8dH-2
MIPP

Bahri
Myftari

Maturantët
dramë

■
SHTËPIA BOTUESE
«NAIM FRASHËRI»

PERSONAZHET

EDĀ	—	<i>nxënëse</i>
ĀSTRITI	—	<i>nxënës</i>
BESNIKU	—	«
ROLANDI	—	«
AGIMI	—	«
FATOSI	—	«
DRITA	—	<i>nxënëse</i>
VJOLLCA	—	«
LUMI	—	«
BARDHI	—	<i>mësuesi kujdestar</i>
VALTERI	—	<i>i ri</i>
NJË DJALË		

— Nxënës dhe nxënëse të tjera —

Pamja e parë

Në klasë Rolandi është duke rregulluar flokët dhe duke fërshëlyer një melodi.

Astriti — Të lutem, a nuk ka mundësi?

Rolandi — Na plase. Ke gati njëzet e katër orë që vetëm mediton, vetëm flet me vete.

Astriti — Më lër të qetë, Roland!

Rolandi — Deri kur?

Astriti — Ja edhe një muaj e pastaj mirupafshim.

Rolandi — Pastaj shoku Astrit në universitet, ndërsa shoku Roland pikëpyetje... Megjithëse po kaq pikëpyetje të kanë rrethuar edhe ty, vëlla.

Astriti — Po atëherë ç'më ngacmon?

Rolandi — Mallkuar kush vret ëndrrat e shokëve!

Astriti — Mos u tall.

Rolandi — A s'është ëndrra jote për të vazhduar për filozofi? (*Bën me dorë nga Astriti.*)

Më prit, universitet i dashur!

Astriti — Brenda javës dy shtata.

Rolandi — Ajo shtata që more në fizikë nuk më shqetësoi shumë, po ajo që more në marksizëm m'u duk shumë e rëndë, megjithëse, prapë se ç'kam një parandjenjë që, edhe sot po të ngrihesh, shtatë merr.

Astriti — Po të bredhësh deri në dhjetë të dar-kës, ta merr mendja.

Rolandi — Kulmi i ndershmërisë! Kulmi i naivitetit, po brenda vetes kërkon ta gjesh të keqen! Po të pyes: mbrëmë në lulishte «Rinia» mësuesi i marksizmit me kë po pinte kafe... Ç'pate? E, pra, përgjigju.

Astriti — Me të atin e Edës.

Rolandi — Të Edës, shoqes sate më të ngushtë.
(Ironik) E pra, lidhi gjërat, Astrit.

Astriti — Ç'do të thuash?

Rolandi — Dua të them se jeni në finish, në fund, kur sapo kanë filluar bërrylat, ndërhyrjet...

Astriti — Ata kanë të njohur dhe mund të pinë...

Rolandi — Jemi në stinën që të gjithë, janë e ku janë, dalin kushërinj të parë e më tepër. Po ti nuk ke sy dhe je shurdh. Rreth shtatave të tua kush bëri zhurmë më tepër, kush kritikoi më tepër e më rreptë, sipas gjuhës sate? Pikërisht ajo Edë... prit... Ç'do të thuash, se jeni shokë të ngushtë, se ke ni hyrje e dalje familjare, të gjitha këto tani nuk kanë asnjë vlerë. Dihet edhe dëshira e saj për të vazhduar për filozofi. Atëherë cili është rivali i saj këtu në klasë?... Astriti! Veçse për filozofi nuk vijnë dhjetë apo njëzet të drejta studimi. Bëje

opinion rënien e Astritit, çirru se gjoja të vjen keq për shtatat e tij e, nga ana tjetër, dil vetë në krye. Rrëzohet Astriti e ngrihet ajo...

Astriti — Roland!

Rolandi — Çudi, ende nuk të ka thënë (*Imiton*) «Ti, Astrit, meqenëse je nga fshati, zgjidh një degë që t'u shërbesh lopëve, kuaajve...»

Astriti — Eda nuk është si ti, Roland!

Rolandi — (*Qesh.*) Të ka verbuar pamja e saj, më duket. Mos vallë nën maskën e shoqërisë...

Astriti (*E mbërthen.*) Ti nuk je në vete, Roland! (*I prekur nga gjesti i ulët, duket i pezmatuar.*)

Rolandi — Titi, s'më mbetet hatri, unë dua vetëm një gjë, dua që ti të fitosh. Kemi folur një herë bashkë. Unë bisedova edhe me Valterin.

Astriti — Mos ma zër në gojë atë.

Rolandi — Ai ka babanë në komitet; s'e mban mend kur erdhi me atë ekipin e kontrollit, edhe drejtori rrinte gatitu përpara atij? Ai ka në dorë të drejtat e studimit.

Astriti — Ç'më duhen këto mua!

Rolandi — Valteri më premtoi...

Astriti — Të thashë mos ma zër në gojë atë tyryfyl.

Rolandi — (*Qesh.*) Tyryfyl, epiteti që i ka ngjitur Eda atij!

Astriti — Edhe mirë ia ka bërë.

Rolandi — Ashtu?! I isha betuar Valterit se do t'ia

mbaja të fshehtën që më ka treguar, por ja që para teje nuk mundem... Si, si e quan e mira Edë, e sinqertë, e bukura Edë, Valterin?

Astriti — (*Nervoz*) Tyryfyl, rrotë, idiot...

Rolandi — Kurse ty të quan shok. Ndërsa unë po të them se ajo ty të mban thjesht si çadër. Valterin po, atë e ka shumë e më shumë.

Astriti — Ajo nuk e duron dot, ai i qepet si ferrë.

Rolandi — Ti nuk ke sy, mirë të kam thënë. Ajo e ka dashur atë. A më kupton, Eda dhe Valteri...

Astriti — Mjaft! S'po e kupton se po të duroj si tepër, ç'dreqin ke që dërdëllit kështu për të!

Rolandi — Për shoqen tënde të ngushtë.

Astriti — Shoqe e kam.

Rolandi — Veçse është ajo që po të punon qindin.

Astriti — Nuk lejoj asnjë shpifje për të.

Rolandi — Shpifje! Unë shpifkam? Mëso, pra, se në librin e saj të letërsisë është një letër e Valterit.

Astriti — Çfarë?!

Rolandi — Letër e Valterit, dhe çfarë letre do të jetë, besoj se...

Astriti — Mbylle!

Rolandi — E kam parë me sytë e mi. (*Astriti e shtyn.*) Në djall shkofsh me gjithë të! S'kam ç'të bëj më tepër... (*Duke ikur.*) Veçse dije, sinqeriteti yt ndaj saj është i tepërt.

Ti s'do ta kuptosh. Je në muajin e fundit të shkollës, Astrit, ku çdo ditë vendoset fati i së ardhmes. (Bën të ikë.)

Astriti — Roland... pa qetësohu...

Rolandi — Unë apo ti...

Astriti — A e di se ç'më the?

Rolandi — Nëse ajo letër nuk gjendet në librin e saj, më pështyj, më shaj, më bëj ç'të duash.

Astriti — Landi... Po mirë... ku... si... si e pe letrën?

Rolandi — Ti s'do ta besosh, Astrit. Rastësisht, dje, në pushimin e gjatë, unë...

Astriti — E pabesueshme! Si ka mundësi që ajo të më kundërvihet, si ka mundësi që të shkojë me një tip që...

Rolandi — S'ke ç'bën, ja që kjo është e vërteta!

Astriti — Kulmi! Të tjera më thotë mua e të tjera bëka! Të jetë e vërtetë? (Një grup nxënësish hyjnë duke qeshur. Ata ndjekin nga pas Fatosin, i cili ka një bllok në dorë.)

Zëra — Na e lexo, na e lexo. (Ai ngurron, shokët e kalojnë bllokun dorë më dorë e ai përfundon në dorën e Rolandit.)

Zëra — Lexoje, lexoje.

Agimi — (I del përpara Fatosit, që sulet me rrëmbim dhe me zë të lartë flet anglisht.) Friends, poet is going mad. Shokë. poeti po shkallon. (Të tjerët qeshin.)

Fatosi — Përkundrazi, jam tepër i qetë. Desha t'juja lexoj në mbrëmjen e maturës, nuk ju pritet? Lexojeni.

Drita — Lexoji, Roland.

Rolandi — (Me ironi) Si urdhëron, Drita. (Nis e lexon.)

Në mes tonë një shoqe kemi,
vajzë e thjeshtë me sy boj' qielli.

Zëra — Drita!

Rolandi — Janë dy miq, a i njihni?

Si dy gonxhe trëndafili,
bashkë gjithmonë, të pandarë;
të dy rrinë në bankë të parë.

Zëra — Eda dhe Astriti.

Rolandi — (lexon) Po një tjetër kush e gjen?

S'di gjë tjetër veç dy fjalë:
përemrin «unë» dhe foljen «jam».

Drita — Ti vetë je. Të lumtë, Fatos!

Rolandi — Përkundrazi, ja ku po ta them, Fatos,
ti ke dështuar pa hedhur hapin e parë.

Drita — Shaka e trashë.

Rolandi — Kurse ti je e hollë, tepër e hollë, dy
vargje dhe po të bëjnë të fluturosh. Unë
për vete jam...

Eda — Ashtu, siç të ka tipizuar Fatosi.

Rolandi — Nga ti, Eda, vetëm sulme pres. Mos ke
ndër mend ta sjellësh përsëri babanë tim
këtu? Kishe nevojë të të njihnin edhe në qy-
tetin tim se ti je kujdestarja e klasës e të
njohën.

Lumi — Uaaaaa!

Rolandi — Ç'pate, Lumi?

Lumi — Pse, Eda ta solli babanë ty?

Besniku — Babanë ia pruri koka... Apo jo, Roland?

Rolandi — Dëgjojeni këtë, dëgjojeni, se ky e ka me kitarë.

Agimi — Pasi hedh sytë nga Astriti. Shokë, dikujt i janë mbytur gjemitë.

Astriti — (*Agimit*) Kurse ti nuk di të bësh humor.

Një zë — Mësues Bardhi! (*Hyn Bardhi, pas tij Vjollca e Mira.*)

Bardhi — (*Me humor*) Uluni, uluni, ose ngrehuni të gjithë në këmbë. Gëzimet nuk priten ulur. Vazhdo, Vjollca.

Vjollca — Porsa u kthyem nga komiteti i rinisë. Propozimi ynë për të bërë një muaj aksion pas provimeve u miratua dhe u vendos që aksionin ta bëjmë në minierën e Pyllasit.

Fatosi — Unë kam qenë një herë atje. Është një vend i mrekullueshëm, me burime, me pyje, me qiell të pastër.

Rolandi — Si sytë e Dritës.

Fatosi, — Jo, Landi. Edhe më të pastër, tamam si ajo pasqyra që mban ti në xhep.

Besniku — Kam unë një vërejtje.

Rolandi. — Vëri vulën, ti.

Besniku — Rri i qetë ti, e kam me Fatosin. Duhet të jesh realist, Fatos, minerali nuk nxirret nën qiell, por nën tokë.

Mira — Të kam thënë, Fatos, ti do të bëhesh një poet i mirë vetëm po të të ndjekë krijimtarinë një kritik i mirë siç premtan të bëhet Besniku.

Bardhi — Edhe po të këtë lexues kaq të mirë sa ju. Jo, vlerësojeni edhe këtë portret të